

100 maldų neturintiems laiko

Maldos bijantiems

Viešpatie, susirgau bjauria liga – ti-kėjimo stygiumi.
Visko bijau. Nerimas mane smaugia. Bijau, kad ko neatsiktų gyvenimo
draugui, su kuriuo drauge senstam.
Bijau dėl savo vaikų ir anūkų.
Bijau avarijų, blogų naujienų, ateities.
Bijau keliauti. Bijau išeiti iš namų.
Bijau, nes jaučiuosi bejėgė prieš blogį. Bejėgė?
Viešpatie, argi Tu nesi mano didžioji stiprybė? Argi dar nesupratau, kad
visos baimės telkiasi ten, kur Tavęs nėra?
Tu esi ramybė, Viešpatie. Tavyje rasiu visišką nusiramimą...
Pakaktų tikėti, kad esi visai šalia. Pakaktų pasitikėti...
Viešpatie, išgydyk nuo šios mane graužiančios ligos.
Išgydyk nuo nerimo ir baimės.
Duok tokių vaistų, kad imčiau Tavimi pasitikėti.

Esu apnikta įkyrios baimės. Kartais ji veikia raminausiai: tai baimė veikti, prisiimti atsakomybę.

Ji skatina nesijaudinti, nes anksčiau ar vėliau viskas išsispręs. Jei kas nors blogai, užsimaskavusi mano baimė skatina kaltinti kitus ir jaustis niekuo dėtai.

Štai, Viešpatie, čia ir bėda: aš niekuo dėta.

Palieku viską – rizikuoti, veikti – kitiems. O iš pasiduodu gundymui *nuleisti savo ginklus!* Paklusti, daryti tai, ko kiti iš manęs tikisi, dažnai yra paprasčiau nei irtis prieš srovę.

Tačiau ilgainiui imu suprasti, kad ir nieko neveikti yra pasirinkimas; net ir atsisakę veikti neišvengiame atsakomybės.

Viešpatie, suteik man drąsos. Net jei dėl to tektų užmokėti, tebūnie!

Stiprink mane, kad būčiau pasiruošusi.

Duok man jėgų prisiimti atsakomybę už savo veiksmus: tai vienintelė galimybė nuplėšti kaukę nuo manosios baimės, vienintelis būdas atšipinti jos ginklus.

Kai įdėmiai apsidairau aplinkui, viskas mane kviečia mylėti: tai esminis manyje glūdintis poreikis. Kas gi daugiau, jei ne meilės laukimas, yra mane kartais nusmelkiantis vienatvės jausmas ar širdį gildantis nerimas? Bet vis dėlto aš jos bijau.

Taip, meilė mane baugina, Viešpatie.

Tu mus kvieti mylėti vienas kitą, tačiau gyvenimas dažnai mus išskiria, o prarasta meilė sukelia skausmą. Aš bijau kančios, todėl bėgu nuo meilės. Atsuku jai nugarą. Dingstu. Tačiau randu vien liūdesį.

Viešpatie, ragink mane mylėti visada ir be išlygų.

Visiems laikams išvaduk mane iš baimės gniaužtų: jeigu meilė sukels man kančią, nieko – vis tiek renkuosi ją, o ne jausmų tuštumą.

Juk visos kančios ugdo, todėl, Viešpatie, neleisk, kad mane sustabdytų baimė: renkuosi meilę.

Šitiek progų praleidau!

Dėl nelemto atsargumo, pasitikėjimo stygiaus, ateities baimės. Baimės, baimės...

Baimės nusivilti.

Baimės išdrįsti.

Baimės rizikuoti.

Kaskart, kai pro maneėjo sėkmė, būdavau nuo jos nususukusi: arba su gailėsčiu žvelgdavau į praeitį, arba su baime į ateitį. Niekada į dabartį.

Tačiau tik dabartyje įmanoma sutikti Tave, Viešpatie.

Prašau, nukreipk mano dėmesį į dabarties akimirką ir atitrauk nuo to, kas buvo ar kas galėtų būti: nuo to, ko nėra.

Padaryk, kad laiką, kurį dabar paleidžiu vėjais – taip, kaip tik šią akimirką – skųsdamasi dėl to, ko nepadariau, ar baimindamasi dėl to, ką padarysiu, galėčiau susigražinti galų gale pradėjusi veikti.

Netrukdykite manęs.

Visi prašo, prašo, prašo... Tikitės, kad sutvarkysiu visus jūsų reikalėlius.

Gal galėtumei apsieiti ir be manęs?

Palikite mane ramybėje!

Aš egoistė? Taip, tikrai. Kažkada, prieš daug metų, gyvenimas mane apiplėšė. Užklupo netikėtai. Taip ir likau sužeista, nusivylusi, iškankinta.

O ką būtumėt darę jūs? Aš užsislendžiau.

Užsislendžiau, kad atsiribočiau nuo jūsų ir jus nuo savęs atribočiau.

Aš egoistė? Taip, tikrai. Tokia egoistė, kad neturiu nieko duoti. Nei jums, nei sau. Bet aš tokia vieniša, Viešpatie...

Kartais mane apima didžiulis noras, kad Tu pravertum šį aklos baimės narvą, kuriame save įkalinau... Kad būtų bent plyšelis... Bent tiek, kad išvysčiau šviesos ruoželį, trumpą akimirką, akies kraščiuku...

Kaip norėčiau, Viešpatie, tapti stipresnė už savo baimę ir vėl išmokti duoti ir gauti: jau laikas man įsitikinti, kad tai tikrai nėra pavojinga.

Viešpatie, išmokyk mane nebijoti dar kartą priimti meilės ilgesio iššūkį.